

SPEJDERNES MAGASIN

VED LEJRBÅLET

SPEJDERCHEFEN HAR ORDET

Hele verden beundrer new zee-lænderen Edward Hillary, den mand der besteg Mount Everest. Og der er grund til at beundre hans enestående bedrift. Men hvad er det, vi beundrer? Det er hans fysiske kraftpræstation, det at han havde styrke til at klare de mange hindringer, som de vilde bjergegne stillede ham overfor. Men det, vi sætter højest hos ham, er hans udholdenhed og vilje til at gennemføre det, han havde sat sig for, at han ikke gav op for anstrengelserne og kulden.

Da jeg var ung tropsassistent, var jeg med min trop på en tur i Island. Vi fik alle udleveret små, islandske heste og red ind over lavamarkerne og fjeldene. Det regnede hver eneste dag, så vi var dyngvåde, når dagsrejsen var slut. Inden vi gik til ro i teltene, tog vi tørt tøj på, det var dejligt. Det var mindre rart den næste dag at tage alt det våde undertøj og de våde støvler på, men det var nødvendigt for at have et sæt tørt tøj til natten. Alle, selv den mindste spejder, tog dette stadigt tilbagevendende ubehag med godt humør.

Så nåede vi en dag endeligt så højt op mod Islands vulkan, Hekla, at vi kunne bestige den den næste dag. Vi slog lejr i en sækning, som vi mente ville skærme os mod vinden. Men det viste sig, at sækningen skyldtes, at hvirvelvinde havde slidt hulning i lavaen, og i løbet af natten rejste der sig en storm, som væltede teltene. I blæst og regn pakkede patruljerne så i nattens mulm og mørke deres telte

sammen, efterhånden som de blæste omkuld, og gik op i en nærliggende gård, hvor de sov på kostaldens stengulv.

Hvor forbløffede blev vi ikke næste morgen, da vi stod op og gik ud, ved at se, at een patrulje havde klaret sig. Den havde et pyramidetelt, og det stod nok så flot. Da jeg gik hen for at se nærmere til, så jeg, at der midt i teltet stod en halvsovende spejder og holdt den knækkede teltstang. Patruljen ville nemlig ikke give op, og patruljens medlemmer havde så på skift holdt teltstangen oppe hele natten.

Det er jo ikke nogen stor bedrift sammenlignet med bestigningen af Mount Everest. Men den, der ikke kan holde ud til de mindre prøvelser, vil ganske naturligt aldrig kunne holde til de store. Nu er det jo næppe mange, der skal udføre så krævende en bedrift, som Mount Everests besejrer, men det vil hælde for mange — og man kan vist godt sige for alle — at de en dag kommer ud for, at deres åndelige udholdenhed kommer på prøve — også for jer. Kan I så holde ud? Ja, det kommer an på, om I til daglig giver op i det små eller ej, og af den slags mindre prøver er der mange i en spejders liv. Derfor har en spejder større chancer for at lære sig at stå en ubehagelig situation igennem, end mange andre har. Det er en af de fordele, en spejder har for at blive et mandfolk.

Det var ikke den store præstation at holde en teltstang op en nat igennem selv i en hylende storm,

men tro mig, de spejdere har lært noget af det. Tænk på det, når I står over for at skulle på tropstur eller week-end med troppen eller patruljen, og det så er øsende regn. Er det dig, der finder en eller anden dårlig undskyldning for ikke at kunne komme? Eller hører du til dem, der siger, at den klarer jeg nok, jeg skal nok vise de andre, hvad jeg duer til. Eller snyder du i patruljelejr for havregrøden om morgenen, når regnen stiller din spejderfærdighed i bål-tænding på prøve?

Jeg kunne nævne mange andre eksempler, hvor man har mulighed for at slippe af på grund af ubehag, men samtidig også muligheden for at bide tænderne sammen.

Jeg mindes i denne forbindelse et patruljeråb. Dem er der jo mange slags af, men det, jeg tænker på, var en jysk patruljes råb. Det lød: »Så sætter vi hjørnetanden i underlæben og prøver een gang til«.

Mon ikke det har været en god patrulje?

Ove Holm.

FORSIDEBILLEDET

med de tre spejdere, der signalerer over en sø, er taget af TF Jørgen Glahn, 2. Ordrup trop.

OVE HOLM

er fyldt 60 år!

FRITZ LERCHE skriver om SPEJDERCHEFEN

Ove Holm, spejderchefen fyldte den 21. januar 60 år. Her har I enkelte af Oves data: Han var, som I jo sikkert alle ved det, med fra den første begyndelse. Da en flok drenge i Hellerup gymnasium den 19. november 1909 — ja, det er mange år siden — dannede den første spejderpatulje, blev Ove patruljefører. Han hørte til de drenge, der slog deres første telt op i rektor Hartvig-Møllers stue. Man brugte firetommersøm til pløkke. Det skulle vi lige prøve nu.

Men altså, Ove var med straks, og var med dengang det kostede noget i retning af drillerier fra kammerater at være spejder. Så gik det sin jævne gang, som det går, når spejderbevægelsen tager en fangen, når man ikke blot vil nyde de raske spejderoplevelser, men senere selv yde en indsats, som tak for, hvad man modtog. Ove blev tropsassistent i 1911 og tropsfører 1912, stadig i 1. Hellerup.

Et par år var Ove noget så fornemt som korpsinstruktør. Han rejste rundt i landet og gav divisionschefer og andre fine folk en håndsrækning for at få gang i tingene, nye ideer praktiseredes, man trængte også til at mindes om, at patruljen og patruljesystemet er rygraden i spejderbevægelsen.

Det var i den periode, Ove blev gilwell-spejder.

Så kom jamboreen på Ermelundsletten 1924. Det var et hårdt nap, som Ove — sammen med de øvrige organisatorer — her måtte tage. Det vakte udelst beundring hos Baden-Powell og hans stab.

Fra 1926 var Ove i virkeligheden, om I vil, spejderchef. Det hed noget andet. Formand for forretningsudvalget kaldte man det. 1931 kom dertil formandsskabet for korpsets bestyrelse. Man ville af mange forskellige grunde dengang ikke have en »spejderchef«. Men Oves arbejde og indflydelse var en spejderchefs, så det var en helt naturlig ting, da Ove den 26. marts 1946 enstemmigt blev kåret til Det Danske Spejderkorps chef. Han havde på det tidspunkt i øvrigt for længst gjort sig gældende også inden for det internationale spejderliv, og han var i 1938 blevet valgt ind i den internationale komité.

Nu har Ove været alt andet end en skrivebords-spejder eller en spejder-teoretiker. Det har været hans glæde at stå midt i det praktiske spejderarbejde. Det var vel netop en af grundene til, at han, trods alt det andet spejderarbejde, blev ved med at være tropsfører for 1. Ordrup fra 1931 til 1945.

Vi, der kan glæde os over at have Ove som ven — for mig stammer kammeratskabet fra laplandsturen 1916 — for os var det en naturlig

udvikling, at det blev ham, der blev spejderchefen. Vi lærte ham at kende, ikke alene som en meget dygtig spejder med et praktisk hånddelag, ikke alene som en, der havde store evner til at bringe orden i tingene og med evner til at få en forhandling til at glide. Alt det er stort og også inden for et korps. Men det væsentligste var dog, at det var så klart som dagen, at Ove til enhver tid satte alt ind på at efterleve spejderloven, så den ikke blot blev nogle ord, man lærte, men de idealer man holdt højt livet igennem. Der kunne nævnes forskellige træk, der sikkert har sit udspring i spejderidealene, lad mig kun nævne to. En udpræget retlinethed, og så det, at man mærker, at Ove stadig arbejder med sig selv og sine tanker. Som spejder må man aldrig gå i stå.

Ove skrev engang: »Hvordan mit liv ville have formet sig, hvis jeg ikke var blevet spejder, ville være for mig som at skulle skrive en roman om en ganske anden person«.

Så meget er spejderbevægelsen blevet eet med Ove, og det er da godt det samme.

AF EDWARD HELLE-STRAND

Fangstmanden i Bragansa bugten så en sen efterårsdag en lille flok moskusdyr i en dalsænkning i terrænet, hvor han jagede ræv og isbjørn. Han kom dyrene på nært hold, men han forsøgte ikke at skyde den store okse, som var flokkens fører. Det var jo forbudt at dræbe moskusdyr på polarøerne, og dette forbud respekterede han, selv om de andre fangstmænd på øerne ikke gjorde det. Han stod længe og betragtede de store dyr, og han lagde mærke til, at en kalv havde lagt sig ned et stykke fra flokken. Hvad var der mon i vejen med den?, tænkte fangstmanden. Var den syg?

Han gik sin vej, men næste dag gik han igen op i dalen. Moskusflokken var væk, men kalven lå der. Den måtte sikkert være syg, siden den var forladt af de andre. Fangstmanden gik hen til den. Den prustede vredt ad ham, men fangstmanden gav sig alligevel til at undersøge, hvad der kunne være i vejen med den. Han fandt ud af, at der måtte være noget i vejen med benene, da kalven ikke kunne rejse sig. Skulle han dræbe den eller tage den med hjem til sin hytte og undersøge den nærmere? Han bestemte sig for det sidste.

Han fik kalven op på kælken og trak af sted med den. Den lå ganske roligt hele tiden. Da fangstmanden havde fået den hen til hytten, lagde han den i skuret, hvor han plejede at opbevare skindene. Han undersøgte kalven nøjere og opdagede, at det ene forben var brækket. Kalven måtte have været ude for et fald i dalen.

Fangstmanden støttede benet, så godt han kunne, med nogle tynde trækil. Måske ville benet gro sammen igen, så kalven fik førligheden tilbage. Men kalven måtte have mad, og hvad i alverden skulle han finde på at give den? Han

fyldte kondenseret mælk på en flaske og stak den ind i munden på kalven. Ja, den drak virkelig mælken, tømte flasken.

Jo, han vidste, hvad kalven ville have. Han gik op i dalen og plukkede mos til den. Han havde set, at moskusflokken havde tygget på mossen deroppe. Men kalven ville ikke have mos. Den lugtede blot til den, og lod den ligge. Den drikker al den kondenserede mælk, jeg har, tænkte fangstmanden, hvis den ikke vænner sig til at spise mos.

Fire gange om dagen gav han den kondenseret mælk, en halv dåse hver gang. Måske klarede kalven sig. Men det ville nok tage sin tid, før den atter kunne stå på benene. Nå, han skulle pleje den, så godt han kunne. Han ville få godt selskab i moskuskalven, når den blev rask.

Der gik en måned, og en morgen, da fangstmanden kom ind i skuret, havde kalven rejst sig på benene. Den slikkede ham på hænderne, da han gav den mælken. Det var, som om kalven viste ham en slags taknemmelighed for plejen. — Men han kunne ikke fortsætte med at spendere kondenseret mælk på den. Han trængte selv til de dåser, han havde tilbage.

Fangstmanden gik op i dalen og plukkede frisk mos til kalven. Han var spændt på, om den ville spise det. Jo, det gjorde kalven, og så var madspørgsmålet i orden.

Da fangstmanden gik ud af skuret, fulgte moskuskalven efter ham. Den gik sikkert på benene, så bruddet var sikkert helt lægt. Moskuskalven fulgte fangstmanden helt ind i hytten, hvor den gav sig til at snuse til alt, hvad der var derinde. Nej, det er ikke noget hotel for dig, sagde fangstmanden, og gennede kalven ud af hytten. Da han gik ud i terrænet, fulgte kalven ham hele tiden. Fangstmanden var rørt over den store tillid, kalven

viste ham. Den var rørende. Fangstmanden syntes, han havde fået en god kammerat i polarlandet.

Næste dag tog fangstmanden kalven med sig op i dalen med mosset, for at den selv kunne finde sig mad. Den forsynede sig rigtig godt med mosset. Fangstmanden forsøgte at gå fra den. Det var måske det bedste, tænkte han, at moskuskalven søgte tilbage til sin flok.

Men han var ikke kommet langt bort, før kalven indhentede ham og gav ham et skub i ryggen. Jaså, det går nok ikke an at narre dig, lo han. Ja, ja, så må vi holde sammen i polarlandet, men aldrig havde jeg troet, at jeg skulle få en kammerat som dig.

Moskuskalven voksede hurtigt, selv om den ikke længere fik kondenseret mælk, men måtte nøjes med mosset i dalen. Den fulgte hver dag med fangstmanden ud i terrænet. Men da fangstmanden en dag fandt en isbjørn død foran et af sine selskud, reagerede kalven voldsomt. Den gav sig til at sparke med benene i sneen foran isbjørnen og prustede højt. Og den holdt sig et godt stykke bag slæden, da fangstmanden trak isbjørnen hjem.

Moskuskalven har vænnet sig til at spise brød af fangstmandens hænder. Den spiser også kolde kartofler, men kogt fisk vil den ikke have. Kålrabi er dens yndlingsret, men fangstmanden må rationere på dem. En dag overraskede han kalven i kælderen, hvor den stod og forsynede sig af hjertens lyst af den lækre kålrabi. Han låste den inde i skuret og flyttede kålrabien til en anden kælder, hvor han opbevarede det salte kød og den salte fisk. Da kalven slap ud af skuret, gik den straks til kælderen, hvor kålrabien havde været opbevaret, men fandt den ikke. Den blev så forarget, at den raserede hele kælderen. Så gik den til den anden kælder, men her lugtede det af salt kød, og den lugt kunne den ikke lide.

Hen på foråret var moskuskalven blevet næsten fuldt voksen. Fangstmanden havde døbt den Bonifasius. Han havde engang stødt på navnet i en eller anden bog, og det var blevet siddende fast hos ham, fordi det var så mærkeligt og fremmedartet. Hvem Bonifasius egentlig var, anede fangstmanden ikke, og det var også ligegyldigt, syntes han.

En eftermiddag fulgte Bonifasi-

us fangstmanden ud på bugtens is. Han skulle se efter sæler på isen. Han fik også øje på en og lurede sig ind på den. Sælen fik en kugle gennem hovedet og blev liggende på isen. Bonifasius går sammen med fangstmanden hen til sælen, snuser til den og begynder at sparke den med forbenene. Den var så ophidset, at det var med det største mas, fangstmanden fik den til at holde op. Fangstmanden havde ventet, at Bonifasius ville reagere ved skud, men det gjorde den ikke. Den stod ganske apatisk og hørte på smeldet.

Fangstmanden blev mere og mere glad for Bonifasius. Han kæler for den ved at stryge den over pelsen. Bonifasius kan lide det. Hvis fangstmanden er dag glemmer at stryge dens pels, begynder den at trampe i sneen med forbenene. Det kunne ske om morgenen, at Bonifasius kom og bankede på døren med forbenene for at vække fangstmanden. Den syntes vel, det varede for længe, før den fik en rå kartoffel eller et stykke brød. Bonifasius kunne også lide at slubre grynsupe i sig. Den kunne sætte store portioner til livs af den, når fangstmanden en gang imellem kogte en grydefuld. Fangstmanden havde budt den bjørnekød, men den havde reageret på en sådan måde, at han forstod, at Bonifasius ikke var altædende. Den har sin bestemte menu. Fangstmanden havde lagt mærke til, at Bonifasius var forsigtig med at komme for nær til selvsqudene ude i terrænet. Det er ligesom den forstår, at det er farligt at komme i nærheden af dem, efter at den har set de døde isbjørne foran disse.

En nat vågnede fangstmanden ved, at Bonifasius var ved at slå døren ind med sine forben. Hvad i alverden gik der af Bonifasius. Han åbnede døren. Bonifasius stod og skælvede i stuen. Der måtte have været en isbjørn, tænkte fangstmanden. Han tog sin riffel og gik ud. Han fandt friske bjørnespor omkring hytten og fik også øje på bjørnen, men den forsvandt, før han fik skudt. Han forstod, at han havde fået en god vagt i Bonifasius. Han gav den kålrabi og sagde: »Tak, skal du have, fordi du varskoede mig om isbjørnen. Det var sikkert dig, den var ude efter«. Det så ud til, at Bonifasius hurtigt

glemte episoden med isbjørnen. Den tilbragte i hvert fald den næste nat i sit skur.

Moskuskalven gik nu hver dag alene op i dalen og forsynede sig med mos, men den kom altid tilbage senere på dagen. Den bankede på døren med forbenene for at sige fangstmanden, at den var kommet hjem. Blev døren ikke åbnet, forstod den, at fangstmanden ikke var kommet tilbage, og den gik ud i terrænet for at søge efter ham. Fangstmanden havde lavet en sele til den og forsøgte at bruge den som trækdyr for kælken, men Bonifasius havde reageret så stærkt mod den, at han havde måttet opgive det. Den havde været ved at sparke kælken i stykker med forbenene.

En nat rasede der en forfærdelig snestorm. Fangstmanden var bange for, at skuret, hvor Bonifasius holdt til, skulle blæse væk, så den blev bange og løb. Medens han var optaget af disse tanker, bankede det hårdt på døren til hytten. Bonifasius, tænkte fangstmanden. Måske er det en isbjørn, som atter er ude? Han tog riflen og åbnede døren. Bonifasius kom ind og rystede sneen af sig, så den fløj fangstmanden om ørerne. Jaså, det er dig, Bonifasius, som er ude at gå, lo fangstmanden. Du syntes vel, at det blev for voldsomt for dig i skuret i denne fæle snestorm. Læg du dig blot på gulvet. Bonifasius lagde sig. Da Fangstmanden om morgenen begyndte at fyre op i ovnen, forsvandt Bonifasius. Den kunne ikke lide ild og røg.

Det hændte, at Bonifasius i kådhed gik til angreb på fangstmanden og puffede ham overende i sne-

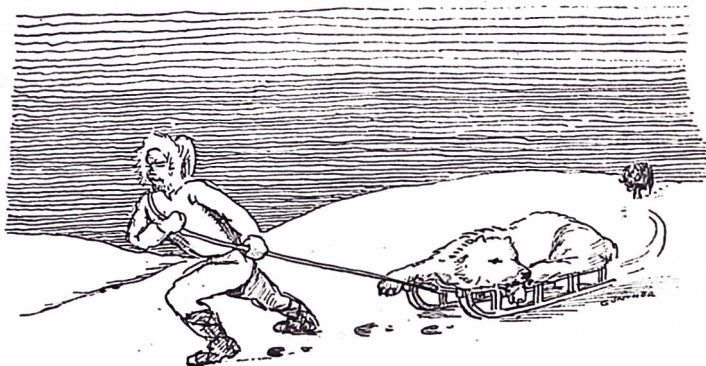
en. Han kunne ikke lide det. Han begyndte at blive bange for det store dyr — skønt han forstod, at det ikke var af ondskab, den puffede til ham.

En søndag var han oppe i dalen med Bonifasius og så spor af moskusdyr i sneen. De var friske, så dyrene kunne ikke være langt borte. Bonifasius var begyndt at snuse i sneen, men den gjorde ikke forsøg på at forfølge dem. Fangstmanden fulgte imidlertid sporene videre, men han kunne ikke få øje på flokken, så den måtte være trukket langt væk indover øen.

En dag, da fangstmanden og Bonifasius er oppe i dalen, skræder pludselig et brøl fra et moskusdyr gennem den. Der går som et elektrisk stød gennem Bonifasius, og den svarer med et højt hyl. Det er første gang, fangstmanden har hørt den brøle, så han forstår, at den alligevel har instinkterne i orden. Og nu ville den nok snart sige farvel og tak.

Bonifasius fulgte ikke med fangstmanden, da han gik tilbage til hytten. Den blev stående og brølede oppe i dalen. Bonifasius kom ikke tilbage om aftenen. Næste dag gik fangstmanden op i dalen, for at se, om han ville møde Bonifasius. Der var så ensomt i bugten, efter at Bonifasius var forsvundet.

Fangstmanden fik ikke øje på den. Men i mosset så han spor af flere moskusdyr, så Bonifasius var nok havnet mellem dem. Det havde fundet tilbage til sin familie. Men Bonifasius skulle alligevel have tak og pris for det gode kammeratskab. Det havde gjort tilværelsen lysere og muntre for ham gennem den lange polarvinter.

PÅ OPDAGELSE i naturen

Tegninger
af
STIG BANG

På opdagelse i naturen — i februar! — Hvad er det dog for en skør idé? Vi ved jo dog alle, at februar er den koldeste måned, hvor der så sandt ikke er noget at kigge på i skov og på mark!

Men er der nu alligevel ikke det?

Prøv engang, når I næste gang kommer på patrulje- eller tropstur, at give jer tid til at skrabe alt det visne løv til side et sted, bedst i udkanten af skoven. Så skal I bare se løjer. Et utal af spirer er allerede ved at bane sig vej op efter hver på sin facon: anemoner og havens eranthis ved at »skyde

ryge», kvikgræs og storgæs som stiletagtige syle, vintergæk med bladene klappet sammen som en dolkeskede omkring blomsterknoppen og — ja, find selv flere eksempler!

Træerne står stadig tillukkede med deres panser og plade af knopskæl og bark, men se bare til rakettræer som hassel og el og birk, hvordan de så småt begynder at nynne forår med hanraklerne, der rækker og strækker sig.

Du skulle en dag give dig tid til at kigge lidt nærmere på træernes silhuet, altså deres kniplingsmønster af stammer, grene og kviste mod den blege vinterhimmel. Selv om du ikke kender de enkelte træer på deres knopper — det er forresten ikke så svært endda — kan du i hvert fald se, de er forskellige, når du sammenligner kviste af buske og træer i en blandingsskov. —

Og lægger du så samtidig mærke til deres silhuet, vil du snart opdage, at der ikke alene er himmelvid forskel på en hængepil og en pyramidepoppel, men også på en bøg og en ask og en lind og en ahorn. Du

vil tillige opdage, at det kan lade sig gøre på en skitse at gengive forskellen i træernes voksemåde, hvis du vel at mærke er lidt omhyggelig og begynder med f. eks. en rank bøg og et knudret egetræ.

Men du hører måske til dem, der mener, at spirende planter og træer og buske er botanik og derfor — ud til højre! Hvis du har kraft til også i de næste måneder at læse disse mine skrivelser, håber jeg, det skal lykkes mig at overbevise dig om, at planter — og botanik for den sags skyld — er sjove (sådan gik det mig selv). Men nok om det denne gang.

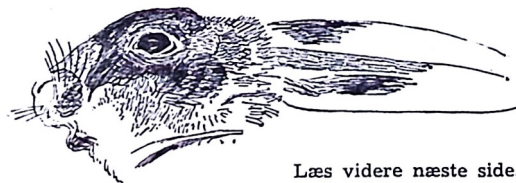
Jeg skal nemlig også nå at sætte dig på sporet med hensyn til fugleagttagelse. Nu da løvet er borte fra træerne, har vi den bedst mulige lejlighed til at få indblik i ikke mindst småfuglenes privatliv, til at følge blåmejsens og musvittens urolige og nysgerrige hoppen omkring »på opdagelse i naturen«, vintergæster som de brunspottede, hvidryggede

kvækerfinker, der i flok og følge spalter den ene lille trekantede bogfrugt efter den anden, eller den adstadige, selvbevidste dompap, der hellere bukker begge ender sammen på sig selv for at nå en knop derfra, hvor den sidder, end den flytter sig en tomme nærmere. Eller hvad mener du om den sjove, kuglerunde

gærdesmutte (»Thomas Vinter«) med den lille strithale; hører du en vinterdag

en kraftig og klar, rullende trille, omtrent som »Hold hu-mø-ret op-pe gam-le stø-der«, skal det nok være »Thomas Vinter«, der øver sig. Vor ven bogfinken

Læs videre næste side.

HVAD ER RADAR?

Du har sikkert set i avisen eller hørt i radioen, at de fleste moderne skibe er forsynet med radar, og du ved måske også, at radar tillige benyttes til militære formål. Men du ved næppe, hvorledes en radar virker, og jeg skal derfor fortælle dig lidt om denne interessante opfindelse.

Som bekendt vil lydbølger, der rammer en mur, en klippevæg eller lign., kastes tilbage som et ekko. Da man ved, at lyden bevæger sig ca. 340 meter i sekundet, kan man beregne afstanden til den genstand, der har tilbagekastet lyden, ved at måle hvor lang tid der går, fra lyden udsendes, til ekkoet høres.

Denne metode til bedømmelse af afstand har været kendt fra gammel tid, og det er i virkeligheden det samme princip, man benytter i radar. I stedet for lyd udsender man imidlertid ultrakorte radiobølger, dvs. radiobølger, hvis bølgelængde kun er mellem 3 og 10 cm. (Almindelige radiobølger har en

begynder også så småt, og ude over de regnvåde marker slår de første viber deres volter, og lærkerne stemmer klaviaturet før den store koncert.

Men det kan jo lige så godt være, at februar bliver med sne og klingrende frost, og da bliver det fortrinsvis de firbenede, vi kan lægge mærke til — for selv i frostsne står deres sporaftryk aftegnet; men selvfølgelig er nyfalden tøsne nummer et, når patruljen skal på snesporing. Og det er spejdersport — i pagt med Coopers og Roberts romaner, men det skal ikke beskrives, det skal opleves. Så er det i og for sig ligegyldigt, om det er elg eller hare, bjørn eller ræv, man følger. Jagtglæden er der, og I snyder jer for en stor oplevelse ved ikke at prøve snesporingens spænding — hvis altså sneen er der!

God tur!

Torben

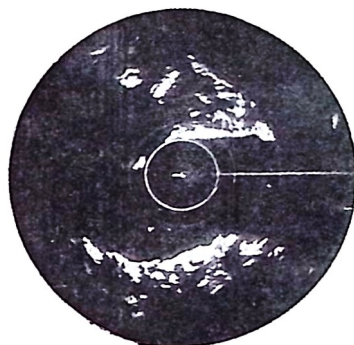
bølgelængde på mellem 11 og 2000 meter). Vore ører kan ikke opfatte radiobølger, og man opfanger derfor ekkoet ved hjælp af en meget fintmærkende radiomodtager, der står i forbindelse med et meget snedigt apparat, der viser både afstand og retning til de genstande, der har tilbagekastet radiobølgerne.

Man kunne godt kalde en radar for en »ekkoradio«, men normalt anvendes den engelske betegnelse, radar, som er en sammentrækning af »radio detection and ranging«, dvs. opdagelse og afstandsmåling ved hjælp af radio. Da ordet radar iøvrigt er et »ekko-ord« — ens forfra og bagfra — er det jo også en meget god betegnelse!

Fig. 1 viser i store træk, hvorledes et radarapparat er opbygget. Fra den såkaldte impulsgenerator sendes der med ganske bestemte mellemrum en meget kortvarig strøm til senderen, hvilket bevirker, at der gennem senderantennen udsendes et meget kortvarigt radiosignal. Disse radiobølger sendes ud i en ret smal stråle, og retningen af denne kan ændres ved at dreje antennen.

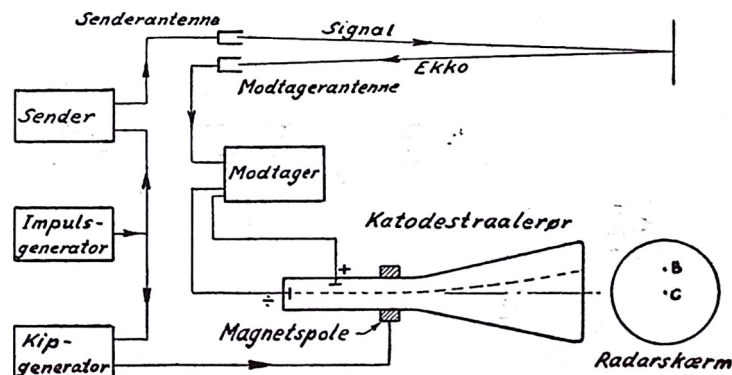
Hvis det udsendte radiosignal rammer en eller anden genstand, hvorfra de tilbagekastes, vil ekkoet opfanges af modtagerantennen og gå ind i modtageren. Modtageren er sat i forbindelse med de to poler, anoden og katoden, i en stor lufttom glasbeholder, katodestrålerørret. I samme øjeblik, der modtages et

ekko, vil disse to poler få henholdsvis positiv og negativ spænding, og der vil opstå en kortvarig strøm eller elektrisk udladning gennem det lufttomme rum i katodestrålerørret. I forbindelse med denne udladning udsendes der en stråle af uendelig små, negativt ladede partikler, elektroner, fra katoden. Denne stråle kaldes katodestrålen. Enden af katodestrålerørret er belagt med et stof, der lyser, når det rammes af katodestrålen, og den kal-

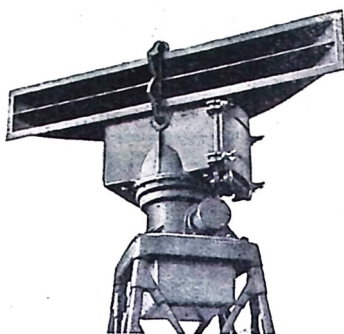
des skærmen eller indikatoren, på engelsk: P.P.I. (plan position indicator).

Da katodestrålen består af negativt ladede partikler, vil den bøjes bort fra sin normale bane, hvis den passerer gennem et magnetfelt, og jo kraftigere magnetfeltet er, desto større bliver afbøjningen. Dette benytter man sig af ved bestemmelse af den tid, der er forløbet fra signalet blev udsendt, til ekkoet mod-

tages, dvs. til bestemmelse af afstanden. Hver gang der sendes strøm fra impulsgeneratoren til senderen, dvs. hver gang der udsendes et radiosignal, går der også strøm til en såkaldt kippgenerator, som så sender strøm til to elektromagneter (magnetpoler), der ligger udenpå katodestrålerøret. Strømmen til magneterne er afpasset således, at deres styrke vokser jævnt fra det øjeblik, der udsendes et signal fra senderantennen, og falder brat ned til nul, kort før det næste signal udsendes. Magnetfeltets styrke er derfor afhængigt af den forløbne tid, og katodestrålens afbøjning (C—B på fig. 1) vil være et direkte mål for afstanden til den genstand, der har tilbagekastet radiobølgerne.

Lader man nu antennen dreje hele kompasset rundt og i takt hermed drejer magneterne rundt om katodestrålerøret, vil der til hver retning af antennen svare en bestemt retning (radius) på skærmen, idet magneternes stilling bestemmer, i hvilken retning katodestrålen skal afbøjes. Da de lyspletter, som frembringes af ekkoerne, bliver stående et øjeblik, f. eks. 15—20 sek., efter at katodestrålen har ramt skærmen, vil der på denne dannes en art kort, hvor omliggende øer, kyster, skibe, bøjer, ibsjerger osv. er aftegnet som lyse linier og punkter. Fig. 2 er et billede af radarskærmen i et skib, der er på vej gennem Gibraltarstrædet. Skibet befinder sig i den lyse plet midt i billedet og har kurs østpå efter den rette, lyse linie. — Fig. 3 viser en radarantenne, hvor den ene del anvendes som senderantenne og den anden som modtagerantenne, men der findes mange andre former for radarantenner, — f. eks. er nogle radarapparater indrettet således, at man kan anvende

den samme antenne til afsendelse og modtagning.

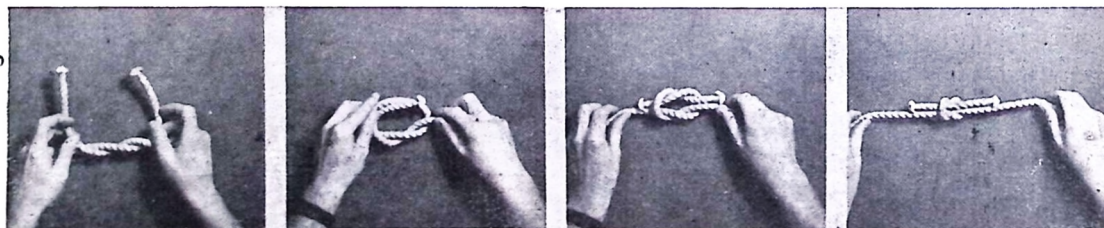
Normalt drejer en radarantenne hele kompasset rundt ca. 30 gange pr. minut og udsender 1000 signaler i sekundet. Hvert signal er meget kortvarigt, f. eks. 0,2 milliontedele af et sekund, dvs. at opholdet mellem signalerne er 5000 gange så langt, som den tid det tager at udsende hvert signal. Radiobølgerne bevæger sig med samme hastighed som lyset, 300.000 kilometer i sekundet, og ekkoet fra en genstand, der befinder sig 90 kilometer eller ca. 50 sømil borte, ankommer til radarmodtageren 600 milliontedele af et sekund, efter at signalet er udsendt, og fra en genstand, der kun er 60 meter fra antennen, modtages ekkoet efter 0,4 milliontedele af et sekund. Det er naturligvis fuldstændig umuligt at måle så små brøkdeler af sekunder ved hjælp af et stopur, men heldigvis er katodestrålerøret i forbindelse med kippgeneratoren i stand til at gøre det, således som jeg før fortalte dig.

Den yderste og inderste grænse for det område, der dækkes af en skibsradar, er meget ofte henholdsvis 90 kilometer og 60 meter.

Radar er først blevet rigtig kendt under og efter den anden verdenskrig, og mange mennesker tror derfor, at radar blev opfundet under krigen. Det er imidlertid ikke rigtigt. Allerede i 1886—88 opdagede den tyske fysiker Heinrich Hertz radiobølgerne og påviste, at de tilbagekastes, når de rammer en flade. I 1924 lykkedes det englænderne at måle afstanden fra jorden til jonosfæren, som er et ledende lag i den yderste del af atmosfæren, ved at udsende radiobølger og måle den tid der gik, indtil ekkoet blev opfanget i en radiomodtager. I årene der fulgte, blev der eksperimenteret meget med radiobølger, især til militære formål, og da verdenskrigen brød ud i 1939, var man i England nået så langt med udviklingen af radar, at der langs de engelske kyster fandtes et net af radaranlæg, der dag og nat — under alle vejrforhold — holdt udkig efter fjendtlige flyvemaskiner, der var på vej mod England. Radaren var derved i meget høj grad med til at redde England fra nederlag i krigens første år, og den omstændighed, at de allierede under hele krigen holdt sig langt foran tyskerne i udviklingen af radar, kom til at spille en umådelig stor rolle for krigens videre forløb.

Straks efter krigen blev radar imidlertid frigivet til civile formål og taget i brug i mange skibe og i nogle flyvemaskiner, og disse er derved blevet i stand til at sejle og flyve med hidtil ukendt sikkerhed i tåge og mørke.

Atli.

Du kigger over skulderen på mig, mens jeg blinder et RABANDSKNOB. Rabåndsknob bruges til at binde lige tykke og lige stive ender sammen med. Holder godt og er forholdsvis let at løse

Vil DU gerne have et øje på hver finger?

Så er det på høje tid, du begynder at lege tovværk. — Det er ganske utroligt, hvorledes det hjælper på »gulerødderne«. Først og fremmest skal du få fat i et stykke tov, der ikke på nogen måde må være tyn-dere end et almindeligt redningsreb — hellere noget tykkere. Det gør ikke noget, at det er lidt stift til at begynde med, det fortager sig hurtigt, hvis du bruger det flittigt, ellers bliver det ved med at være stift! Snoren skulle også gerne være så lang, at du kan bruge den til at øve besnøringer med, skal vi sige ca. 4 meter.

Så skal vi til knobene, og der begynder man med at betragte de forskellige »mærkværdigheder« med sine to øjne. — Hvad mener du om disse seks? — Tænk dig, at du griber med fast hånd om de to ender og trækker til — mon resultatet så vil blive et reb med en knude på eller et reb uden knude, begge muligheder er repræsenteret.

Dernæst kaster vi et blik på de forhåndenværende knob. Hvad er snoren om pakken bundet med? Er skobåndet rigtigt bundet — eller hattesnøren? (En meget stor procentdel af spejderne går med en kællingeknude på hatteskyggen!!). Hvad er det for nogle interessante knob, der er på teltbardunerne?

Det næste skridt må så blive, at man begynder at spekulere over, hvorfor en kællingeknude enten går op eller ikke er til at løse. Der må

laves forsøg for at finde ud af det problem.

Og så er vi pludselig inde på, at det egentlig er meget interessant og morsomt at lege med knob. Og vi kommer til at lave en konkurrence om, hvem der kan lave knobene hurtigst, når de skal være rigtige. (Vi laver de forkerte om, og vi tager først tid, når de rigtige kommer). — Hvem kan så lave det med hænderne på ryggen? Når du kommer dertil, vil du forstå overskriften til denne lille »igangsætning«!

HUSK: Knobel er ikke færdigt, før det er rigtigt trukket til, så det kan holde.

Knobets godhed afhænger af, at det holder til det, som det er lavet til. (Og så skal det helst være let at løse igen).

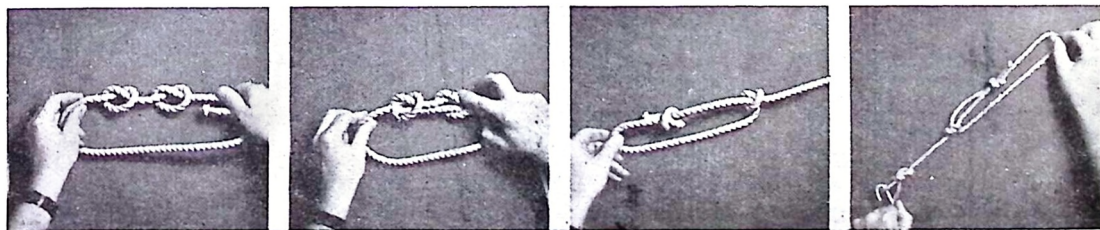
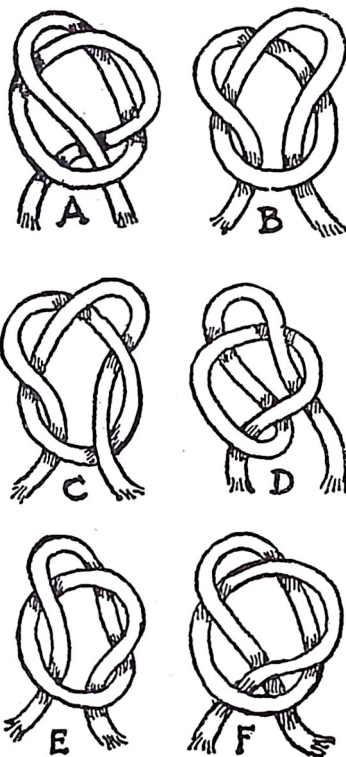
I dette og de følgende numre af Magasinet kommer der to rækker billeder af knob, og hvis du synes det umagen værd, kan du klippe den strimmel ud og lave dig en lille personlig knobbog.

Et knob bruges til at binde to ender sammen med, et stik laves på een ende tov eller på midten af et tov.

Og for fremtiden bruger vi kun rigtige knob og stik.

Mør dig godt!

lpm.

BARDUNSTIK bindes ved, at man først laver to enkelte stik på tovet på et passende sted og med en lille smule afstand, så laver man en bugt med tampen og stikker den »bagfra« ind gennem de to stik (efter først at have ført den gennem ringen i teltet). Det holder forbavsende godt og kan strammes og slækkes

Der findes sikkert ingen patrulje, der med respekt for sig selv ikke har en patruljestander. Skulle der være en patrulje uden patruljestander, så må den hurtigt se at få respekt for sig selv — få, eller rettere sagt, lav en patruljestander!

GAMMEL PATRULJE

Hvis I er spejdere i en gammel patrulje, vil I sikkert allerede have en patruljestander. Pas godt på den og husk på, at forud for jer i patruljen har der været andre, for hvem samme patruljestander har været et samlingsmærke, og hvortil mange af patruljens traditioner er knyttet. Den har fulgt patruljen i de varmeste somre, og når regnen og stormen piskede mod patruljen på det skrappeste natløb, den har været med i medgang og modgang, og dens mange plader og mærker har hver sin historie at berette om.

I en sådan patrulje har spejderne nok skiftet, men patruljenavnet og patruljestanderen står fast. Ganske vist kan der komme den dag, da patruljestanderen ikke kan mere, da den faktisk er slidt op, og så må patruljen lave sig en ny stander og ære den gamle ved at lade den smykke patruljevæggen.

NY PATRULJE

Når den nye patruljestander skal laves, må alle i patruljen være med i arbejdet, det skal ikke overlades til en enkelt spejder. Og der er hverv nok at fordele. Der skal laves en skitse af standen, skaffes læder til standerdugen, tegningen skal overføres på læderet og måske males, en passende stang skal findes, og det kan være, at man er enige om, at der skal laves forskellige mærker og udskæringer i stangen, så I ser, at hele patruljen kan let komme i sving med at lave en ny patruljestander.

Der må naturligvis stilles visse krav til en ny patruljestander, og vi kan stille tre op, som det er klogt at følge.

- 1) Den må være af et materiale, som kan tåle al slags vejr, og som ikke flånses første gang, man passerer et krat.
- 2) Den må ikke være for tung og for lang — ikke over 1,50 m.
- 3) Der må kunne stilles krav om både originalitet og skønhed.

Nu vil jeg prøve at beskrive en

PATRULJE- STANDEREN

GAMLE VIBE
fortæller

GOTFRED MORTENSEN
tegner

sådan stander, der opfylder disse tre krav og i øvrigt henviser til alle tegningerne, hvor det jo ligefrem vrirler med gode ideer.

STANGEN

Den skal naturligvis være af naturtræ og hverken et kasteskaf eller en poleret stang. Jeg vil anbefale en stang af hassel eller ask, og den må ikke være for tyk.

Stangen kan være forsynet med forskellige kunstfærdige udskæringer, og gennem tiden kan den forhåbentlig blive forsynet med plader og mærker, der fortæller om stolte sejre, som patruljen har vundet ved turneringer og konkurrencer. Lejrmærker kan også anbringes her.

Det vil være klogt at anbringe en bjergdup forneden, så er det meget lettere at få standen til at stå — for en patruljestander ligger jo som bekendt ikke ned! En lædersnøre kan med stor fordel anbringes på stangen, så er den meget lettere at bære. Se her tegningen af den hele patruljestander.

Jeg har set flere patruljer, der foroven i stangen har foretaget en

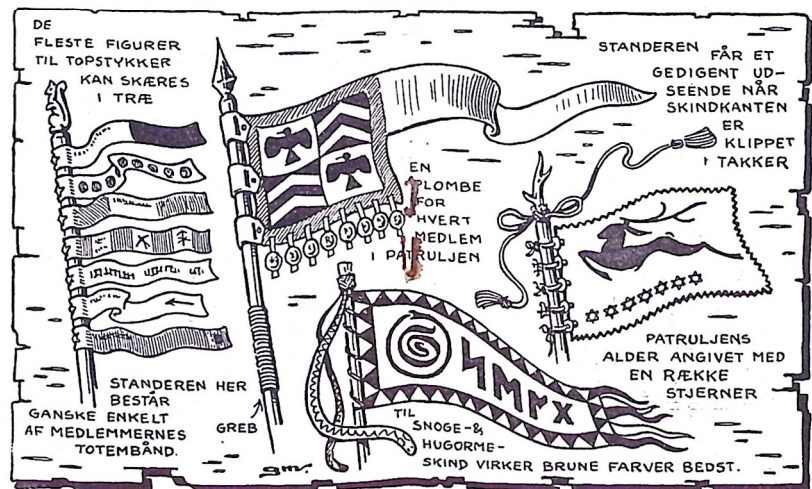
udboring, således at man nede i stangen kunne gemme forskellige hemmelige dokumenter, der kun kendtes af patruljens medlemmer, og som f. eks. skulle bruges ved begyndelsen af hvert patruljemøde eller ved et lejrbål.

TOPSTYKKET

Her er det i de fleste tilfælde muligt at udskære patruljedyret i træ eller lave en lille spejderlilje. En hjortetak kan naturligvis bruges til en hjortepatrulje — men heller ikke til andre patruljer. Jeg må dog hellere anføre, at en patruljestander ikke nødvendigvis altid behøver et topstykke. Det vil du også kunne se på tegningerne.

DUGEN

Det er gerne dugen, der giver patruljestanderen sit særkende, og her er der også rige muligheder for at lade fantasien spille. Som regel anvendes der skind til dugen, og det er også taknemligt at arbejde med. — Det helt rigtige er naturligvis — hvor det er muligt — at anvende patruljedyrets skind. Man kan til evighed diskutere, hvordan

dugens form skal være, men det er der ingen grund til, for det er ikke det afgørende. På tegningerne vil du også se, hvordan det er tilstræbt at få så mange forskellige former med som muligt.

Når dugens form er bestemt, må man afgøre, hvor meget der skal med på den, og det bliver gerne patruljens totem (patruljedyret) og mange gange også navnet. Tropsnavn er ikke nødvendigt, og skal det endelig med, så må det ikke virke dominerende.

Men man skal fra begyndelsen være varsom med at få for meget med på standerdugen, for der må være tilstrækkelig plads til at kunne skrive nuværende og kommende patruljemedlemmers navne på eller f. eks. navnene på de større lejre, som patruljen har deltaget i. Patruljemedlemmernes navne og deres totem kan også være det væsentlige af standen, således at dugen afløses af patruljemedlemmernes totembånd.

På samme måde kan en fuglepatrulje erstatte skindet med en fjer af patruljefuglen for hver mand i patruljen, men det må med det samme siges, at en sådan patruljestander er ikke særlig holdbar.

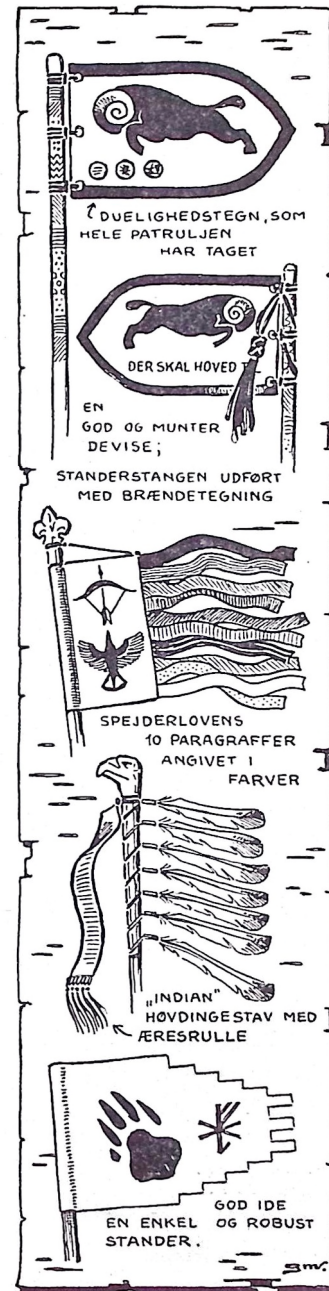
Fastgørelsen af skindet på stangen kan gøres på flere måder. Man kan lade skindet gå helt omkring stangen og dels lime og sy det til, eller benytte stolesøm, og det kan også se pænt ud, men det er vel nok så spejdermæssigt at benytte en stærk og smidig lædersnøre, der er med til at fremhæve det primitive og særprægede ved standen.

BEHANDLINGEN AF STANDEREN

Vi kan vist hurtigt blive enige om, at standen altid skal følge patruljen, den er jo patruljens samlingsmærke, og det er naturligvis patruljeførerens første ret at bære standen, bemærk at det ikke er nogen pligt — men en ret, for det er nemlig en ære at bære patruljens stander.

Patruljestanderen er et symbol for jeres patrulje, den symboliserer den kampvilje og det sammenhold, som skal bære patruljen frem gennem kommende dage uger, måneder og år, og den skal altid følge jer. — Send Magasinet et billede af jeres patruljestander!

Gamle Vibe.

SEJLADS I TÅGE

De internationale søvejsregler indeholder også bestemmelser for tågesejlads. Læs dem her:

Et dampskib skal være udstyret med dampfløjte eller sirene, tågehorn og klokke, og giver i tåge følgende signaler:

1. hvis det gør fart: en lang tone (ca. 5 sekunder) med højst 2 minutters mellemrum.
2. hvis det er let, uden at gøre fart: to lange toner med højst 2 minutters mellemrum.

Et sejlskib skal være udstyret med tågehorn og klokke, og giver følgende signaler med højst et minuts mellemrum:

1. hvis det har vinden ind styrbord, tværs eller foran tværs: 1 tone med tågehornet.
2. hvis det har vinden ind om bagbord, tværs eller foran tværs: 2 toner med tågehornet.
3. hvis det har vinden ind agten for tværs: 3 toner med tågehornet.

En ankerligger skal hvert minut ringe hurtigt med klokken i ca. 5 sekunder.

Et skib, der bugserer, udlægger eller optager kabler eller ikke er under kommando, giver med højst 2 minutters mellemrum: 1 lang tone efterfulgt af 2 korte toner.

Et skib, der bugserer, kan give samme signal og må ikke give andre signaler.

Sejlfartøjer og både af under 20 tons bruttoregisterlønnege er ikke forpligtet til at give ovennævnte signaler, men skal, hvis de ikke gør dette, hvert minut give et andet fyldestående lydssignal.

I tåget og usigtbart vejr skal farten være moderat. Et dampskib, der foran for tværs hører tågesignal fra et skib, hvis plads ikke med sikkerhed kan bestemmes, skal, hvis omstændighederne tillader det, stoppe maskinen og navigere med forsigtighed, indtil faren for sammenstød er overstået.

Spøkrabben.

LANTERNEFØRING

Et dampskib, der er let, skal føre:

1. en klar (hvid) toplanterne på fokkemasten. Den skal lyse fra ret for til 2 streger agten for tværs på begge sider.
2. sidelanterner, en grøn på styrbords side, en rød på bagbords side. De skal begge lyse ret for til 2 streger agten for tværs på den side, hvor de er anbragt. De må ikke kunne ses fra den anden side. Toplanternen skal sidde højere end sidelysene.

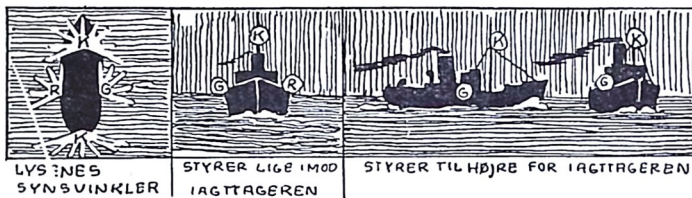
Den kan desuden føre:

4. en toplanterne på agterste mast, der i så fald skal sidde mindst 15 fod højere end den forreste toplanterne.
5. en hækplanterne agterude, der viser hvidt lys fra ret agter til 2 streger agten for tværs.

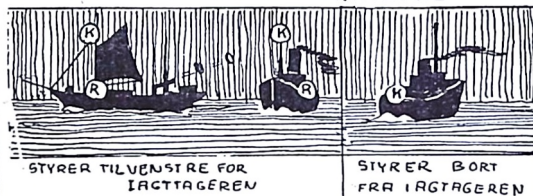
Toplanterner og sidelanterner ses altså sammen, mens hækplanternen først ses, når de andre lys forsvinder.

(Fortsættes i næste nr.)

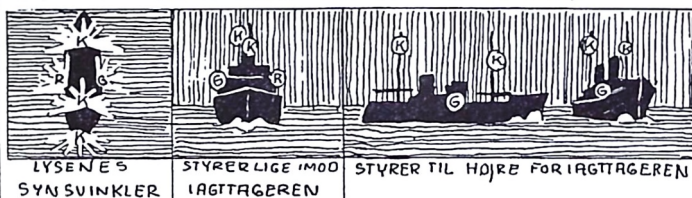
DAMPSKIBS MED 1 TOPLANTERNE

DAMPSKIB MED 1 TOPLANTERNE

DAMP SKIB MED 2 TOPLANTERNER

DAMPSKIB MED 2 TOPLANTERNER

K = KLAR
R = RØD
G = GRØN

Patruljemøde Tirsdag den 20. Jan. 1954

Vi begyndte stilfærdigt efter patruljeråbet med en skarpsindighedsopgave. Ole sendte et lille legetøjskib rundt i patruljen. Hver gang det passerede en mand, skulle han sige en (bare en) ting om det, men en ting der ikke var sagt før. (Det er af træ - det er en mast - det er grønt med hvide striber - knobene er uregelmæssige osv). Kaj holdt længst ud.

Vi kiggede derefter på væggen i patruljehjørnet i 1 minut. Vendte ryggen til. Ole flyttede om på nogle ting, og vi andre skrev derefter ned, hvad vi mente, var flyttet. Det var sværere end vi troede.

Nu kom skovmand Jens ind forklædt som en farvestrålende bissekraemmer. Op af sin cigaræske tog han efter tur nogle forskellige ting, som han på bissekraemmervis faldpøds os. Det var dog en kims leg og vi skrev op. Viggo blev bedst.

Ole fortalte derefter om en lejr tur, "vi" havde været på. Svend var faldet ned af et træ og måtte fortælle, hvordan han rigtigt var blevet behandlet. Søren var blevet bidt af en hugorm og han måtte fortælle om det osv -

Vi sluttede med rådsild og drøftede, hvad vi skulle foretage os i påsken. Det blev en telttur til Askov strand. Der er læ for østervinden der.

Lars

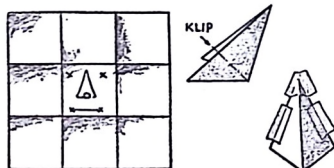

Vi laver fastelavnsmasker

Her i februar måned er det fastelavn, og så skal alle ulveunger ud og slå katten af tønden, og det er i mange flokke skik og brug at klæde sig ud — eller i det mindste at gemme sig bag en maske.

Du vil her få fortalt, hvordan du kan lave dig selv en rigtig fin maske. Du skal blot have klippet et kvadrat på ca. 30×30 cm af et stykke tykt indpakningspapir eller af hvidt kardus.

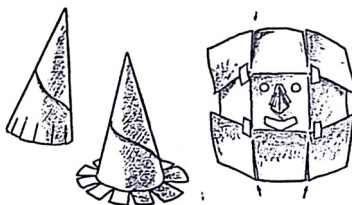
Det kvadratiske papirstykke foldes til 9 små kvadrater (ikke skarpt), og du sætter så mærker i det midterste til næse, mund og øjne, så det passer til ansigtet. Hold papiret ved bordkanten og stik en spids blyant gennem mærkerne og klip ud. Hvis det ikke passer, så klæb det til med en klisterstrimmel og prøv igen.

Næsen laves af et andet stykke papir. Pas på at klippe det lidt længere end næsehullet i masken. Hvis du ikke vil have »opstoppennæse«, må der klippes en lille trekant af mod den lukkede kant. To klæbestrimler sættes derefter på kanten med det halve udenfor. — Denne halvdel bøjes, og næsen klæbes på.

Næseroden dækkes af et stykke klisterstrimmel af størrelse som et stort frimærke.

Skulle du ønske dig en spids eller lang næse, laves et kræmmerhus, der samles med en strimmel. Det klippes op forneden, og fligene bøjes ud, hvorefter masken presses ned over næsen. Sprænges hullet, lappes det med »frimærker«. — Derefter bruges klisterstrimmel fra indersiden.

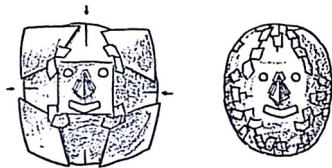
Nu er vi klar til at forme masken efter ansigtet. Først skal vi dog have klippet en snes »frimærker« af strimlen for at have dem parat. Du klipper så 4 klip fra siderne til folden og lægger fligene 1—1½ cm over hinanden og sætter frimærker på indersiden, men ikke for langt ud til kanten, da de så går til spille senere.

Derefter klippes 4 klip fra oven og fra neden, men kun til 1 cm fra folden efter ansigtets størrelse. Prøv at lægge fligene over hinanden, hold fast med fingrene og prøv at sætte masken for ansigtet. Du sætter så igen frimærker på indersiden og måske et enkelt på ydersiden for at holde.

Alle tolv

Sheeta, BF Steen Kofod Hansen,
Gråulvene, 6. Vesterbro.

Ikki, BF Leif Petersen,
Gråulvene, 6. Vesterbro.

Pande, kinder og hage formes ved nye klip, som ikke skal være så dybe. Man må her prøve sig frem; klem med fingrene og se, hvor meget der skal holdes ind. Klæb så frimærker på udvendig og indvendig, og nu klippes alle 4 hjørner af og med nye klip laves masken oval. Pas på, at den ikke bliver for dyb, og så klæber vi igen frimærker på. Opdager du under dette arbejde, at der ikke er indklip nok, laver du blot flere. Er der et sted ikke klippet dybt nok, klipper du resolut gennem klisterpapiret og laver et nyt indhug, der passer bedre. Se, denne formning er vel nok det morsomste under arbejdet med masken, og du behøver ikke at ængstes for det endelige resultat, idet farven senere vil dække alle sammenføjninger.

Hele kanten kan forstærkes med klisterstrimmel, og i hvert fald er det klogt at forstærke ved ørerne, hvor båndet eller elastikken skal sættes fast.

Ved malingen anvendes med held dekstrin og pulverfarver. Af hvid og zinnoberrød fås en fin ansigtsfarve, medens du naturligvis bruger sort til negler, gul til kineser og brun til indianer. Når denne bundfarve er knastør, morer man sig med at male næse, øjne og mund og andre detaljer.

Ud over dette kan der laves mange morsomme enkeltheder. Du kan f. eks. påklister tænder på indersiden, folde øjenbryn, eller påsætte dem, lave store ørelapper af papir og klæbe dem på før malingen, og

Skal vi også
se resultatet af
jeres masker?

af et stykke skind eller noget
hamp, kan der blive det herligste
skæg.

Det er slet ikke svært at lave
denne maske, men morsomt. Prøv
det, og lad os se nogle morsomme
fotografier af jer her i Spejdernes
Magasin fra jeres fastelavnstur.

God tur!

Gråbror.

Skótalid Sigmund Brestissonar

er navnet på den blå ulveflok i
Thorshavn, og det er den største
ulveflok på Færøerne. Det højeste
antal ulveunger, man har været i
1953, var 54. Man har dog tidligere
været helt oppe på 88 ulve! Så I vil
forstå, at det er nødvendigt for flok-
føreren at have 3 flokassister til
hjælp.

Der er 7 bander i flokken, og et
brev derfra fortæller, at der arbej-
des fint med prøverne, og at der er
flere af ulvene, der snart har alle
12 duelighedstegn. Vi håber snart
at kunne bringe deres navne her på
ulvesiden.

Derimod kan vi bringe 5 andre
ulvenavne, og det er 5 ulve, der
har gået 30 km, og det er de første
ulve på Færøerne, der har udført
denne vandring. Det er nemlig en
meget drøj tur for ulvene at gå 30
km, idet de ikke kan undgå at skul-
le over fjælde, og det gør turen
meget vanskeligere. Derfor måtte
der megen træning til forud for
vandringen, og vi synes, at det er
en så god præstation, at de 5 første
skal nævnes her på ulvesiden. De 5
er: BF Pauli Mauritsen, BF Magnus
Pauli Magnussen, BF Rolf Guttesen,
BF Kalmar Lindenskov og BA Re-
gin Samuelson.

2. Bagsværd flok

har været på 30 km vandring, og
ialt 10 ulve klarede turen.

Bagheera. Det var Bagheera, sor-
te panter, kulsort overalt men med
en få, der under visse belysninger
viste pantermærkerne som silke-
blankt moiré. Alle kendte Baghee-
ra, ingen brød sig om at krydse
hans sti, thi han var snu som Ta-
baqui, modig som vildoksen, hen-
synsløs dumdristig som en såret
elefant. Og dog var hans stemme
sød som den vilde honning, der
drypper lindt fra træer, hans skind
blødere end dun.

Fortsat fortælling af Peter Tini

Tegninger: Thora Lund

Samtalen med pastor Fugl

Det blev et mærkeligt møde. In-
gen havde ventet at træffe hinan-
den her. Aldrig havde »Robin Hood
og hans folk« være så flove, som da
de stod der i de stolte ridder- og
indianerdragter. Men pastor Fugl
var jo disse drenge ven, og han
kendte dem så godt, at han vidste,
at nogen slet hensigt havde vore
venner ikke haft med deres besøg
på hotellet. Inderst inde var han
klar over, at det, »Robin Hood og
hans folk« trængte til i deres spæn-
dende drengeliv, var en voksen og
moden leder, der kunne holde lidt
igen på deres sommetider lidt for
livlige fantasi. Han tog den aften en
stor beslutning; han ville selv være
leder af den ulveflok, som troppen
snart ville starte, og hvad var mere

naturligt, end at »Robin Hood og
hans folk« skulle danne grundstam-
men i den nye flok. Dette sagde han
dog ikke noget om. Han sendte bud
efter tropsføreren og fortalte ham
om »Robin Hood og hans mænd«.
Tropsføreren, der iøvrigt var lærer
på samme skole, som vore venner
gik i, var straks begejstret for ide-
en. Han kunne iøvrigt fortælle, at
John ud over en lettere hjernerys-
telse ikke var kommet noget til.
Robin Hood og hans folk trak nu
deres mærkelige dragter af og stod
i deres almindelige skoletøj. Robin
Hood fortrød bitterlig, at han og
hans venner havde været den di-
rekte årsag til det pinlige optrin på
scenen, som dog til alt held ingen
følger fik, hverken for John eller

for festen. Slukørede gik de hjem, efter at Robin på sine kammeraters og egne vegne havde bedt tropsføreren om forladelse for deres i denne forbindelse uvelkomne besøg på hotellet.

Inden de gik, aftalte pastor Fugl med Robin Hood, at de, så snart John var blevet rask efter hjerne-rystelsen, skulle have en sammenkomst i drengenes hule ude i skoven.

Da John lå i sin seng den aften, tænkte han alvorligt på, at han og hans venner ikke havde nogen som helst grund til at være sure på spejderne, som egentlig var nogle vældig flinke fyre.

Imedens fortsatte spejderjubilæet på hotellet. Underholdningen var godt overstået, og ballet var i fuld gang. Alle såvel store som små morede sig fortrinligt. Under ballet sad pastor Fugl og tropsføreren over en kop kaffe og drøftede troppens fremtid. Tropsføreren var meget glad for, at pastor Fugl ville være flokfører, og særlig glad var han for, at pastor Fugl ganske sikkert mente, at Robin Hood og hans folk alle ville danne grundlaget for den nye flok. Tropsføreren, som kendte alle disse drenge gennem flere år, vidste godt, at de ofte kunne være fulde af tossestreger, men han kendte dem også så godt, at han vidste, at drengenes karakter var der intet i vejen med. Såvel pastor Fugl som tropsføreren gik den nat hjem med bevidstheden om, at den påtænkte flok med »Robin Hood og hans mænd« som de første medlemmer, ville blive en kærneflokk.

Fra »fredløse« til ulveunger.

En frostklar søndag i december med sne på alle træer op på det visne løv var der for en gangs skyld uro ude i den ellers så øde Thorskøbing skov. Ved den hule, vi kender fra vore venner »Robin Hood og hans mænd«, stod en spejdertrop stille op til parade. Over for troppen stod 9 gamle bekendte af os opstillet og foran dem pastor fugl, ikke i ornat, men i en ny uniform. De 9 drenge var »Robin Hood og hans mænd«. De var i dag ikke iført deres sædvanlige spraglede fantasidragter, men alle var de i ulveungeuniformer. Det var en meget stor dag for Thorskøbing trop, da det var første gang, at afdelingen blev

udvidet med en ulveflok. Også pastor Fugl var i vældig godt humør; efter mange betænkninger var han blevet klar over, at nu ville han lede den nye flok. Een for een af lagde de vordende ulveunger ulve-løftet over for ham.

Efter nogle taler og sange råbte ulveflokkens ulveråbet for troppen, og troppen besvarede det med et tropsråb. Da højtideligheden var forbi, skulle man have det morsomt sammen, alle 9 ulveunger satte deres tørklæder løst ind i bæltet på ryggen som rævehaler, så blev de sendt af sted med 3 minutters forspring, hvorpå det gjaldt for spejderne at fange ulveungerne. Når halerne på ulveungerne var fjernet, gik de ud af jagten. Tropsføreren gav et pift i sin fløjte, og i rasende fart fløj ulveungerne bort. Så snart de var kommet i skjul i noget kratkov, lagde de råd op. Flokken havde den store fordel fremfor spejderne, at de kendte hver en sti og hvert et træ i skoven. Den største fare for dem var, at de kunne spores i den nyfaldne sne. — Den

ulempe var der også råd for. De havde lige som aber en vej gennem træerne, hvor de kunne klatre fra gren til gren og fra træ til træ på en strækning af ca. 500 meter. Som behændige aber svang de sig ad den mærkelige vej og havnede til slut inde i et ganske uigennemtrængeligt krat af gran og tjørnebuske.

Næste gang afsluttes fortællingen — og det med en krybskyttejagt!

SPEJDER TIDENDE

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FIERN

»Grønlandsudvalget«

der består af repræsentanter for de fire spejderkorps og FDF, har sidste efterår haft sendt 2 førere til Grønland for at hjælpe til med at igangsætte nye spejdertrope og kontakte de bestående. Rejsen var ganske vist af kortere varighed, men alle de byer, der her er vist på kortet, blev besøgt. Da besøget fandt sted, var der troppe i Godthåb, Holsteinsborg, Julianehåb og Angmagssalik. I de øvrige byer er der håb om at komme i gang med spejderarbejdet.

I Faxø

solgte ulvene og spejderne før jul en del julenæg. Man havde på en gård gratis fået stillet havre til rådighed, og her bandt spejderne julenæg. For de indkomne penge blev købt julekurve med mange gode sager, som fordeltes til enlige, syge og gamle.

»Skjoldungerne«, Flensborg har haft besøg af troppene fra Tønder. Lørdag aften var der hyggeligt samvær, og om søndagen var patruljerne ude på et godt og interessant løb. Værtsfolkene tog sig af sejren, en præstation der ikke bliver mindre, når man hører, at de til daglig har vanskeligheder som førermangel, stor mangel på udrustning og kun små midler at arbejde med.

Canadiske spejdere passerer et vandløb

Aaby-Hasle trop og flok

har indviet deres eget hus i Aabyhøj. Huset har kostet 6000 kr.

Julemarked i Vordingborg

Sammen med de blå pigespejdere har troppene i Vordingborg haft et stort julemarked. Byens borgmester åbnede julemarkedet med ønsket om, at troppene snart måtte få deres ønske opfyldt: Eget hus. Det pæne overskud blev et skridt på vejen dertil.

Frie Fugle

har i løbet af sidste år solgt indsamlet papir for næsten 900 kr. — Pengene er brugt til nye telte, og nu er de i gang med en ny indsamling. Her skal pengene bruges til hjælp til en norgestur i den kommende sommerferie.

Trop med to huse.

Gjøgnerne fra Bernstorff divisionen er blevet færdig med et stort, nyt tropshus, som spejderne i troppen så godt som selv har bygget. Huset indeholder fire patruljelokaler, tropslokale samt entré, udstyrsrum og køkken. Alle udvendige skillerum er murede, mens ydervæggene er af træ med isoleringsplader på undersiden.

Der er kakkellov i hvert patruljelokale og i tropslokalet er der pejs. Troppens rigt udskårne totempæl er som grundpille muret ind i væggen ved siden af pejsen, så herfra kan den ikke flyttes, før hele huset rives ned.

Medens dette hus kun er beregnet til afholdelse af trops-, flok- og patruljemøder, har troppen allerede i 1939 bygget sig et stort, muret week-end hus ved Farum. Mon der findes andre troppe, der kan vigte sig med to huse?

1. kl. vandring i Frankrig. Patruljestanderen er med!

Redaktøren af Ørnetroppens
blad har skrevet følgende i trop-
sbladet:

Uha — Uha!

Redaktøren har fået en over næsen,
se, det er fadæsen. —
Det siges, han ikke mere er sjov!
Det siges, at bladet er kedeligt og
dødt!

(Hvor lyder det sødt)!

Der er noget, der er blødt
i panden
på manden.
Hov—Hov!

Han (redaktøren) rejser sig fra sit
sæde,

og ej af glæde
han råber ud over det ganske land:
Det er ikke sært, at bladet er trist,
når først som sidst
jeg på min kvist
alene er.
Så hør nu her!
Nej, — læs!

Hvis alle søde ulve små —
og spejdere ligeså —
den femtende hver måned — cirka
fandt på at sende mig et brev,
hvor glad jeg blev!
Ej mer jeg skrev
et vers som dette
med rette.
Åh — ja!

Moralen med disse linier er:
Hvis I har mig kær
så skriv dog til bladet!
En efterlysning I ellers høre kan:
En ung, smuk mand —
— med god forstand —
— bortgået —
— nedtrykt sindstilstand —
Åh — nej!

Måske kunne dette lille digt til-
egnes andre redaktører?

1. Middelfart

har i deres tropshlad søgt efter en
mand med brækket ben, sæbeøjje,
brændte fingre, søm i foden og
kugler i næsen — han skulle brug-
es til eksamen i første hjælp.

Skjalm Hvide divisionen

afholder jamborette i tiden 23.—31.
juli. Dens navn bliver: Torbenfeldt-
jamboretten.

Italienske spej-
dere. De har
patruljestanderen
med!

På Vingsted stadion,

der ligger i nærheden af Vejle, af-
holder korpset i år i påsken et stort
førerstævne, hvor alle ulve- og
spejderførere, der er fyldt 20 år,
kan deltage. For ulveføernes ved-
kommende er der dog den betin-
gelse, at de har deltaget i et primi-
tivt ulveføerkursus.

Stævnet varer fire dage og koster
kr. 40,00 plus rejseudgifter, der dog
ikke for nogen kan overstige 20 kr.,
idet korpset refunderer, hvad rej-
sen koster ud over dette beløb (rej-
ser fra Færøerne og Grønland dog
undtagne). Nærmere oplysninger
om stævnet kan læses i »Spejder-
sport« i februar; marts og april.

Bytropsen

i Nykøbing F. regner med at kunne
indvie deres nye tropshus i løbet
af foråret.

Jamboreen i Canada

finder sted i 1955, og man regner
med, at der vil deltage ca. 15.000
spejdere fra 57 forskellige lande i
denne 8. verdens-jamboree.

2. Frederikshavn

har haft en rigtig tur pr. motorbåd
til Hirsholmene, de besøgte kirken
med skibsmøllerne, fyret og Tor-
denskjolds skanser. Enkelte benyt-
tede lejligheden til at yde havgu-
den et velfortjent offer som tak for
den dejlige tur.

Næste landsskovmandsturnering
finder sted i påsken 1955.

Var det nu også nødvendigt at fælde træet
for at finde dets højde?
(The Scout).

Så har jeg modtaget redaktørstolen, som Erik skrev i sidste nummer, at han havde sendt til mig, og dermed har jeg fulgt korpsledelsens opfordring om at overtage redaktionen af Spejdernes Magasin.

Jeg er fuldt ud klar over, at det er vanskeligt at blive Eriks efterfølger, men det er mit håb, at I allesammen — ulveunger, spejdere og skovmænd hele landet over — vil lade mig opgaven, og det gør I ved at skrive til mig, når I har noget på hjertet. Det kan være, at der er noget at kritisere, eller noget man savner i bladet. Måske har I fået en god idé, som I vil lade jeres spejderkammerater få del i, eller I har noget at fortælle fra jeres flok, patrulje eller trop — og det være sig i ord, tegninger eller fotografier. Alt skal være velkomment.

Jeg glæder mig til at høre fra jer allesammen, og I skal endelig ikke holde jer tilbage, for jo flere der skriver, des bedre vil jeg kunne redigere Magasinet, så det bliver jert blad.

Og så kan jeg fortælle jer, at de to tidligere redaktører, Torben og Erik, begge fortsat vil skrive til Magasinet, og allerede i dette nummer vil du finde den første af Torbens artikler i en ny serie, der vil strække sig over et år. Serien hedder: På opdagelse i naturen.

Også lpm kommer med en ny serie. Det er om knob, så I vil få lejlighed til at genopfriske gamle knob og lære nogle nye. Endelig er der en ny medarbejder ved bladet, det er Atli Thstrup, som denne gang skriver om noget så interessant som: Radar.

Til ovennævnte og de øvrige faste medarbejdere ved Spejdernes Magasin samt alle ulveunger, spejdere og skovmænd skal lyde et: Vel mødt til samarbejdet!

Skotte

DUE·DAVDE·TIL ·ÆRES·SIDEN

1. KL·SPEJDERE

1. Frederikssund trop
PF Steen Harsløf
PF Hans C. Nielsen
PF E. Brabrand Christensen
1. Bøgsen trop
PF Kaj Nielsen
1. Næstved trop
PF Viggo Hansen
PF Jørgen Lund Hansen
1. Charlottenlund trop
SM Finn Schov
SM Svend Bertelsen
- Sct. Jørgen trop
SM Palle Dybdahl

2. KL·RIDDERE

1. Frederikssund trop
PF Steen Harsløf
PF Hans C. Nielsen
PF E. Brabrand Christensen
1. Bøgsen trop
PF Kaj Nielsen
5. Odense — Sct. Georg
SM Jørgen Simonsen
1. Charlottenlund trop
PF Henrik Holm-Nielsen

Juelsminde trop
PF Finn Jørgensen

A·VANDRINGER

- 100 km
Sct. Jørgen trop
SM Bent Nielsen
SM Palle Dybdahl
- 75 km
1. Frederikssund trop
PF Ernst Andersen
PF Hans C. Nielsen
- 60 km
1. Frederikssund trop
PF Lars Østergaard
PA Sven Andersen
Per Barke Nevermann
2. Herlev trop
PF Erling Jørgensen
PF Poul Bang
PA Leif Kirchmann
Flemming Gøtche Petersen
Charles Stripp

1. Frederiksværk trop
PF Johan Plejgras
PF Jens Anker Jørgensen
PA Kurt Sørensen

V·BØRRE

Pionertroppen
PF Georg Kauman

Juelsminde trop
PF Knud Brøndum
Niels Jørgen Laurson
Svend Aage Nielsen
Egon Mai

3. KL·BØR

5. Odense — Sct. Georg
SM Raimond Nielsen
SM Niels Møller
SM Hans Peter Bassøe
SM Erik Nielsen

BLEV Din TROP NÆVNT DENNE GANG?

Forfatterkonkurrencen.

Der kom mange besvarelser, og det var svært at finde den bedste, men endelig er redaktionen kommet til det resultat, at vinderen er: PF Mogens Kjær, Ørnene, 2. Thisted trop. Blandt de andre indsendte bidrag er der grund til at nævne ulveunge Sigurd Mikkelsen, Holstebro, der leverede ulvenes bedste bidrag, og Niels Anton Dam, 1. Juelsminde trop, der havde sendt sit bidrag i en udkåret birkestamme og i øvrigt dekoreret fortællingen meget fint. Ovennævnte har modtaget deres præmier fra Magasinet.

Om hjortebremser og lydmuren.

I min artikel i novembernummeret af Spejdernes Magasin stod fortalt, at hjortebremsen var verdens hurtigste væsen, med en fart af 1500 km i timen, en angivelse, jeg havde fra et amerikansk, videnskabeligt tidsskrift.

Efter at have talt bl. a. med en jetsagkyndig har jeg ment det bedst at æde denne oplysning om de 1500 km i mig igen, da det er højst usandsynligt, at et ikke-reaktionsdrevet, flyvende legeme vil kunne overstige lydens hastighed (altså gennembyrde lydmuren).

I mellemtiden er jo så til gen-

gæld hastighedsrekorden for jetfly nået op på over 2000 km i timen, dvs. væsentlig hurtigere end den fart, hjortebremsen altså ikke kan opnå!

Torben.

FRA »PRØVER OG DUELIGHEDSTEKN«

KUNNE
SLÅ
GLAS

Jokke

går faktisk og spekulerer på, om betrækket på redaktørstolen nu er blevet skotsk-ternet!

DEPOTET TILBYDER

lidt - men godt - til meget små priser

Teltstænger 35 cm til sammensætning	0.10	Alum. skeer og gaffler m. præget mønster	0.10	Brugte militærtasker til pløkke, pudsegrej o. lign.	0.10
Alum. gaffler højpolerede	0.25	Proviantbøxe bakelitm.skruelåg	0.25	Emaillkrus engelsk mugg	0.25
				B. P.-billede stør. 23×29 cm	0.25

En virkelig god ting til patruljeudstyret

Rustfrit stålkrus 11 cm med åben hank - rummer 1/2 liter - den bedste opøser

3.85

Prima kam i læderetui	0.48	Skindpung m. spejderlilje	0.48	Krydderidåser af plastik	0.48	B-P plakette mrk. Ermelunden med fjel	0.48	Email. tallerk. kun flade	0.48	Træskjold og plader	0.48
--------------------------	------	------------------------------	------	-----------------------------	------	---	------	------------------------------	------	------------------------	------

Ekstra Tilbud!

Drængeskjorter - ternede eller khaki

3.85—6.85

Herreskjorter - ensfv. eller ternede

9.85—12.85

Frottébluser	2.85 4.85	Blå lumber svær uld	6.85	Duvetine- lumb blå-br.	19.85	Montysæt 8-12 år	15.85	Gymnastik- benklæder	2.85	Vandresok- ker	1.85 2.85	Slipovers og sweaters	7.85-9.85	Svære sweaters	19.85
--------------	--------------	------------------------	------	---------------------------	-------	---------------------	-------	-------------------------	------	-------------------	--------------	--------------------------	-----------	-------------------	-------

Vi har fraserteret en del

VINDTØJ

til meget fordelagtige priser f. eks.

Vindbluser 6.85

Vindjakker 2 rd.

norsk model 19.85

samme med aftageligt

uldføer 26.85

Livremme 2.85—3.85

Cykelvimpler
m. spejderlilje
kun mørkeblå

0.98

Korttasker
fraserterede

3.85

Blikdunke
forskellige
størrelser

0.85-1.85

Terrænsko

9.85

Plusfours, ridebenklæder og flannels (voksne) 1/2 pris

Blå lærreds-
benklæder

6.85-8.85

Fløjlsbenklæder
fraserterede

14.85

Khakibenklæder
svære uldne 10-14 år

14.85

Regntøj

Blå regnfrakker og trench coat til
drøge - kun få stykker tilbage

19.85

Vitex-plastic jakker til voksne

9.85

Soveposehylstre
fraserterede

3.85-6.85

Flokkørerkjoler
lyse bomuld

9.85

khaki uldne

19.85

Uldføer

6.85

Primus (Svea)
til køkkenbrug

9.85

Skovmandsjakker
meget svære uldne
ternede i gode farver

28.50

Se her!

Engelske spejderhatte

sekunda kval. - restparti

8.85

Redningsveste
Restparti af de prima militære
Let smudsige

9.85-19.85

**DET DANSKE SPEJDERKORPS
DEPOT**

Spejdernes Magasin
Red.: Kommunerører
J. B. Skotte Hansen
Tobaksvejen 33, Spørg

Spejdersport
Red.: Adjunkt Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Sørg

NØRRE FARIMAGSGADE 39
København K. telf. Palæ 4528
Odense: Klostervej 19, telf. 12.418
Ålborg: Kong Hansgade 1, telf. 8370
Århus: Frederiksgade 69, telf. 3.8013
Depotet er korpsets egen forretning
og giver bonus til korpsets afdeling

Korpskontor
Fiolstræde 19, Kpbenhavn K
Telefon Palæ 5711
Kontortid: 8-16, lørdag 8-12
Begge blades ekspedition:
Korpskontoret